

Arrest

nr. 200 342 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten: [...]

In voorkomend geval, ALIAS:

*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2*, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 26.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 18.10.2013. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene's aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd negatief afgesloten. Ook de regularisatieaanvraag om humanitaire redenen werd negatief afgesloten. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van het onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, waarbij de Raad zich kan aansluiten, betoogt verzoeker als volgt:

"[...]

In casu is de bestreden beslissing van 26.1.2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar 'omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor een termijn van twee jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten gedateerd op 2.7.2013.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van twee jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van twee jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie

aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 2 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

Verzoeker heeft broers en zussen die allemaal in België verblijven. Al zijn familiale belangen zijn in België gevestigd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. Verzoeker kan, gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, bezwaarlijk worden gevolgd in zijn betoog dat ze niet meedeelt waarom er een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd en dat ze enkel zou vermelden dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Zo wordt aangegeven dat verzoekers aanvraag tot medische regularisatie negatief werd afgesloten, evenals verzoekers regularisatieaanvraag om humanitaire redenen. Verweerder heeft zich hierbij niet louter beperkt tot het weergeven van verzoekers verblijfshistoriek, doch tevens aangegeven dat uit een nazicht van het administratief dossier blijkt dat er geen stukken voorhanden zijn die erop wijzen dat de gezondheidstoestand van verzoeker, sinds de vaststellingen gemaakt in zijn verblijfsaanvraag om medische redenen, in die mate zou zijn gewijzigd, dat verzoeker bij een terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verder wordt aangegeven dat verzoeker geen enkel wettig motief heeft om alsnog in België te verblijven. Er wordt geconcludeerd dat, gelet op enerzijds het voorgaande en de hardnekkigheid van de weigering van verzoeker om het grondgebied te verlaten en anderzijds het belang van de immigratiecontrole, een geldingsduur van twee jaar proportioneel is. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat uit een onderzoek van het administratief dossier geen specifieke omstandigheden aanwezig blijken die zouden kunnen leiden tot een geldingsduur van minder dan twee jaar. Aldus werd wel degelijk uiteengezet waarom een inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd en er is derhalve geen sprake van een nagenoeg automatisch opleggen van een geldingsduur van twee jaar. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. Artikel 74/11, §1, eerste en twee lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

2.4. Verzoeker stelt terecht dat bij de bepaling van de geldingsduur van een inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In tegenstelling tot wat verzoeker evenwel voorhoudt, werd wel degelijk rekening gehouden met de concrete omstandigheden die zijn zaak kenmerken. Zo werd aangegeven dat verzoekers verblijfsaanvragen – zowel deze om medische redenen, als deze om humanitaire redenen – negatief werden afgesloten, dat uit een onderzoek van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand sinds de behandeling van zijn verblijfsaanvraag is gewijzigd en dat uit een onderzoek van het administratief dossier geen specifieke omstandigheden blijken die kunnen leiden tot een kortere geldingsduur. Hierbij werd aangegeven dat, gelet enerzijds op voorgaande vaststellingen en anderzijds het belang van de immigratiecontrole, een geldingsduur van twee jaar proportioneel is. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat verweerder met voorgaande afwegingen niet voldoende rekening heeft gehouden met zijn specifieke

situatie. Verzoeker verwijst thans weliswaar naar de aanwezigheid van zijn zussen en broers in België, doch de Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker deze omstandigheid op geen enkele wijze kenbaar heeft gemaakt aan verweerder. Er bevindt zich in het administratief dossier geen enkel stuk dat verwijst naar broers of zussen van verzoeker in België. Zo heeft verzoeker hiervan geen melding gemaakt in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging die hij op 3 februari 2015 had ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook thans voegt verzoeker geen enkel bewijsstuk aan zijn verzoekschrift toe ter staving van de aanwezigheid van zijn broers en zussen in België. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat de Raad de onwettigheid van de bestreden beslissing zou vaststellen, louter op basis van een ongestaafde bewering van verzoeker dat zijn broers en zussen alhier zouden verblijven. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat er zich in het administratief dossier een vragenlijst bevindt – die weliswaar dateert van na de totstandkoming van de bestreden beslissing – waarin verzoeker uitdrukkelijk aangeeft geen familieleden te hebben in België.

2.5. Waar verzoeker aangeeft dat een inreisverbod geldt voor de gehele Schengenzone, zodat hem gedurende de geldingsduur van het inreisverbod de mogelijkheid wordt ontnomen om zich in één van de Schengenlanden te vestigen, wijst de Raad erop dat verzoeker met deze mededeling niet aantoonde dat verweerder op onredelijke of incorrecte wijze een inreisverbod met een geldingsduur van twee jaar heeft opgelegd. Verzoeker toont niet aan daadwerkelijk enig verblijfsrecht te kunnen doen gelden in één van de Schengenlanden. Daarenboven is er geen absolute onmogelijkheid voor verzoeker om een verblijfsrecht te bekomen in een andere lidstaat, gedurende de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod. Een andere lidstaat kan, in overeenstemming met artikel 11.4 van Richtlijn 2008/115/EG (de Terugkeerrichtlijn) overgaan tot het verlenen van een verblijfsrecht, niettegenstaande dat verzoeker door de Belgische autoriteiten onder een inreisverbod werd gesteld.

2.6. De loutere overtuiging van verzoeker dat geen rechtvaardig evenwicht werd bereikt tussen het algemeen belang van verweerder en zijn individuele belang, volstaat verder niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.7. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

2.8. Waar verzoeker in de hoofding van zijn middel nog een schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, blijft hij in gebreke aan te tonen op welke wijze deze beginselen van behoorlijk bestuur zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

Het enig middel is derhalve, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA